Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ῃ οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1923 | Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 10

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Τ' ἄλογα κίνησαν κι' ὁ δρόμος ἀντήχησε κάτω ἀπὸ τὰ πέταλά τους.

Στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου φαινόνταν σπίτια ἀπὸ κόκκινα τούβλα, κῆποι καὶ πρασιάδες, ὅπου κορίτσια καὶ παιδιὰ ἔπαιζαν χαρούμενα.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο σχεδόν, τ' ἀμάξι σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι μὲ περιποιημένη εἴσοδο. Ἡ πρόσοψή του ἦταν πέτρινη. Πάνω σὲ μαρμάρινες κολόνες στηριζόταν μιὰ τραπέζα γεμάτη λουλούδια.

Οἱ ταξειδιῶτες μπῆκαν χωρὶς νὰ δώσουν τὰ ὀνόματά τους, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε πὼς τοὺς περίμεναν.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἐξέταζαν τὸ μεγάλο σαλόνι ὅπου τοὺς εἶχαν μπάσει, ὅταν ἄκουσαν ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο: ὁ κύριος τῆς βίλλας ἐρχόταν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ὑποκλίθηκαν βαθειὰ κι' ὁ ἱππότης Μάρφας ἔλαβε τὸ λόγο:

—Ὑψηλότατε, ἐρχόμαστε, ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου βαρῶνος ντὲ Μπρόκ, νὰ σᾶς διαβιβάσουμε τὰ παράπονα ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ.

Ὁ πρίγκηψ Ἰσλὰζ ψιθύρισε:

—Σᾶς ἀκούω, κύριοι.

Κι' ἐκάθησε, δείχνοντας στὸν καθένα τους ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ σύμβουλος Μάρφας ἄρχισε τότε τὰ παράπονά του:

Τὴ Βαλκανία τὴν κυβερνοῦσε ἕνας ἄντρας ἄβουλος κι' ἕνα κοριτσάκι ποὺ κατόρθωσε νὰ κάμῃ ὅλους τοὺς ὑπηκόους του ἐχθρούς.

Παράστησε τὴ γλυκειὰ καὶ χαριτωμένη Ζινούλα σὰν ἕνα τέρας ἐγωϊσμοῦ καὶ μοχθηρίας. Τ' ἀστεῖα της, στὸ στόμα τοῦ ἐχθροῦ, γινόταν κακουργήματα· τὸ παιδικό της γέλιο δὲν ἦταν παρὰ σαρκασμὸς ποὺ «ἔκανε τὸ λαὸ νὰ ὑποφέρῃ τρομερά».

Ὁ πρίγκηψ Ἰσλὰζ ἔμεινε κάμποση ὥρα σιωπηλός, σὰ νὰ γινόταν μέσα του μιὰ πάλη. Τέλος εἶπε:

—Φαντάζεσθε λοιπὸν πὼς ὁ λαὸς δὲν εἶναι διατεθειμένος ν' ἀνεχθῇ περισσότερο μιὰ βασίλισσα μὲ τέτοια ἐλαττώματα;

—Ὁ λαὸς προτιμᾷ πάντα ἕνα βασιλέα μορφωμένο, φρόνιμο καὶ σὲ ὥριμη ἡλικία, ἀπὸ ἕν' ἀνήλικο κορίτσι ποὺ δὲν κάνει παρὰ μόνο ὅ,τι τὸ εὐχαριστεῖ.

—Μὰ ὁ στρατὸς θἆναι μαζί μας;

Σ' αὐτὸ ἀπεκρίθηκε ὁ πρώτην ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν:

—Ὑψηλότατε, ἔχουμε μιλήσει μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο Γκάλλη. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς εἶναι ἀπ' τοὺς δικούς μας. Ἂν διατάξῃ τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ καταλάβουν τ' Ἀνάκτορα, δὲν θὰ φέρουν καμμιὰ ἀντίρρηση.

—Δηλαδή, εἶπε ὁ πρίγκηψ Ἰσλάζ, ἔχετε καταστρώσει συνομωσία καὶ θέλετε νὰ μὲ κάνετε ἀρχηγό;

—Γιατὶ ὄχι, Ὑψηλότατε; Ἄλλωστε κινδυνεύει ἡ εὐδαιμονία τῆς χώρας μας. Αὐτὸ καὶ μόνο δικαιολογεῖ τὰ σχέδιά μας. Ἂν συγκατατεθῆτε νὰ ἔλθετε, νὰ μᾶς ἐλευθερώσετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ζυγὸ ποὺ ὑπομένουμε μὲ ἀγωνία, θὰ σᾶ, ἀκολουθήσουμε, ἐμεῖς καὶ ὅλοι ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ μέλλον τῆς χώρας μας.

Ὁ πρίγκηψ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ὁ ἱππότης Μάρφας εἶπε:

—Σᾶς ζητοῦμε μόνο δυὸ-τρεῖς μῆνες προθεσμία, γιὰ νὰ παρασκευάσουμε τὸ ἔδαφος, νὰ σκορπίσουμε τὸ σπόρο. Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε.

***

Χωρὶς ν' ἀπαντᾶ, ὁ πρίγκηψ ἔσφιγγε τὸ μέτωπό του μέσ' στὰ χέρια του, σὰ νἄθελε νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφαση ποὺ χρειαζόταν.

Ἔβλεπε μπρός του, τὴ μακρινὴ Βαλκανία, μὲ τὸ λαμπρό της ἥλιο, τοὺς κάμπους της, τὰ δάση της. Ἡ ὀπτασία αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ κεντήσῃ τὴ φιλοδοξία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πέθαινε ἀπὸ ἀνία καὶ ἀπραξία.

Μολαταῦτα ὁ πρίγκηψ ἐδίσταζε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἐκθρόνιση τῆς ἀθῶας Ζινας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε ἕνας νεανίας ὡς

«Διάβασε μόνη σου» (Σελ. 58, στ. α'.)

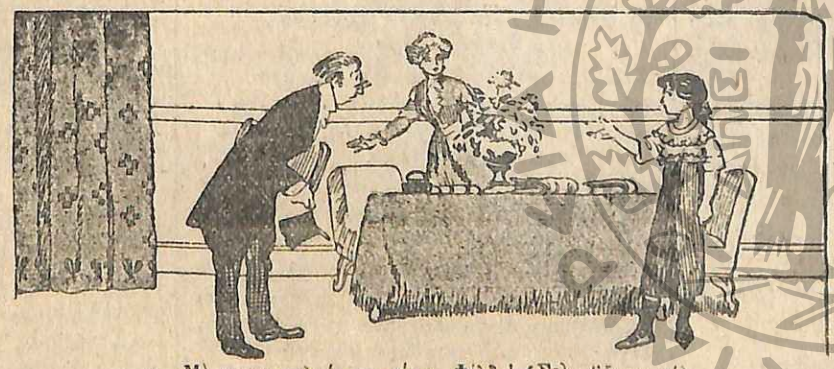

«—Μὲ πονοκεφαλιάσατε, κύριε Φέλδ!» (Σελ. 65 στ. γ')

εἴκοσι χρόνων, ξανθός, γλυκομίλητος κι' ἁπλός, καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς ξένους.

Ὁ πρίγκηψ τοὺς ἔκαμε νόημα νὰ μὴ μαρτυρήσουν τὴ μυστική τους ἀποστολή.

—Ὁ γιός μου, εἶπε ἁπλά. Ὁ σύμβουλος κ. Μάρφας, ὁ βαρῶνος ντὲ Μπρόκ. Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἔρχονται ἀπ' τὴ Βαλκανία, τὴν ὡραία αὐτὴ χώρα, ποὺ μποροῦσε νἆταν δική μας.

—Μὰ ποὺ δὲν εἶναι. . . εἶπε χαμογελῶντας ὁ νέος.

Κι' ἐπειδὴ οἱ δυὸ ξένοι, ποὺ φαινόνταν πὼς ἦταν συνομῶτες, τοῦ ἔκαναν ἀντιπάθεια, τοὺς χαιρέτησε μὲ τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλα.

Εὐθὺς μόλις ἔφυγε, ὁ σύμβουλος Μάρφας ἔδωσε πολλὲς ἀκόμη λεπτομέρειες, ποὺ θὰ ἦταν ἀνιαρὸ νὰ τὶς ἐκθέσουμε ἐδῶ. Ὁ πρίγκηψ ἐπῆρε σημειώσεις στὸ καρνέ του σὲ γλῶσσα συνθηματική.

Οἱ δυὸ συνομῶτες περίμεναν νὰ πέση ἡ νύχτα. Ὕστερα, ἀφοῦ ἐβεβαίωσαν τὸν μνηστῆρα τοῦ θρόνου τῆς Βαλκανίας γιὰ τὴν ἀφοσίωσή τους, γλύστρησαν στὸ δρόμο, μέσ' στὸ σκοτάδι, κι' ἔφθασαν ἀπαρατήρητοι στὸ σταθμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Κακὰ συμπτώματα.

Ὁ ἱππότης Μάρφας δὲν εἶχε ἄδικο ποὺ ζήτησε δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες προθεσμία γιὰ νὰ σπείρη τὶς ἐπαναστατικὲς ἰδέες. Τὸ ἔργο ἦταν δύσκολο. Ἀλλὰ οἱ συνομῶτες, τυφλωμένοι ἀπ' τὴ μνησικακία κατὰ τῆς Ζίνας, ἐργαζόνταν μὲ μεγάλη ἐπιμονή.

Ὅταν ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἐπρόκειτο νὰ βγῆ μὲ τὴν ἁμαξά της, ὁ σύμβουλος Μάρφας κι' ὁ πρῴην ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐμοίραζαν δεκάρες στὰ χαμίνια τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ φωρίζουν καὶ νὰ φωνάζουν «κάτω!» στὸ πέρασμα τῆς βασιλικῆς συνοδείας.

Διέδιδαν ἱστορίες ἐντελῶς ἀβάσιμες: ἔλεγαν πὼς ἡ Ζίνα ἐπρόταξε νὰ τῆς φτιάσουν ἕνα θρόνο ὁλόχρυσο, χωρὶς νὰ συλλογιστῆ πὼς ἡ σπατάλη αὐτὴ θὰ ξεσποῦσε στὴ ράχη τοῦ λαοῦ· κι' ἄλλοτε πὼς ἐπρόταξε νὰ μασιγώσουν ἕνα ὑπηρέτη μέχρι θανάτου, καὶ πὼς καθεμέρα ἔκανε καταλόγους ὑπαλλήλων ποὺ θὰ τοὺς ἔπαυε.

Ἡ συκοφαντία εἶναι τὸ ὅπλο τῶν μοχθηρῶν, ὅπλο ἀπαίσιο μὰ ἀποτελεσματικό. Ὅταν πρόκειται νὰ βλάψη κανεὶς τὸν ἄλλον, δὲ μπορεῖ πάντα νὰ τὸν χτυπήση ἀπευθείας,—πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν λιγώτερο ἀξιοκατάκριτο,—πάντα ὅμως εἶν' εὐκολώτερο νὰ διαδίδη εἰς βάρος του ψευτιές...

Μιὰ ἡμέρα ἡ Ζίνα θέλησε νὰ βγῆ περίπατο. Ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἑτοιμάσουν ἕνα ἁμαξάκι, ποὺ θὰ τ' ὁδηγοῦσε μόνη της.

Τὰ ὡραῖα ξανθόχρωμα ἄλογά της, ἡ γληγοράδα τους, ὁ χλιαρὸς καὶ μυρωμένος ἀέρας, τῆς χάριζαν μιὰ βαθειὰ εὐχαρίστηση. Τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν καὶ τὰ μάγουλά της εἶχαν πάρει ἕνα λεπτὸ χρῶμα σὰν αὐτὸ ποὺ ἔχουν μόνο τὰ ροδοπέταλα.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶχε στείλει ἕναν ἀγγελιαφόρο νὰ φέρη τὴ Μίλλο καὶ τὴν Κάρολα ποό, καὶ μετὰ τὴν σκτηνὴ τῶν περιστεριῶν, πάλι ἦταν εὐνοούμενες στὸ παλάτι.

Κι' οἱ τρεῖς μαζὶ βγῆκαν συνοδευόμενες ἀπὸ ἕναν ἔμπιστο ὑπηρέτη. Δυὸ ὡραῖοι ἵππεῖς πήγαιναν μπροστὰ κι' ἡ μικρὴ αὐτὴ συνοδεία ἦταν κάτι μαγευτικό. Τὰ τρία κορίτσια μὲ τὰ λεπτὰ λευκὰ φορέματά τους καὶ τὰ φάθινα καπέλλα τους, ἦταν ζωντανὰ λουλούδια.

Μὰ ἡ Ζίνα δὲν βρῆκε στὸ διάβα της τὶς ζητωκραυγὲς καὶ τὶς ἐπευφημίες ποὺ ἦταν συνειθισμένη ν' ἀκούη.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τὴν ἔκανε μελαγχολικὴ σὰ νὰ προαισθανόταν κάτι κακό.

Ξαφνικὰ ἕνα χαμίνι ἔβαλε μιὰ φωνή:

—Κάτω ἡ Βασίλισσα!

Ἔγινε κάποια κίνηση. Οἱ χωροφύλακες ἔπιασαν τὸ παλιόπαιδο.

Ἡ Ζίνα, κατάχλωμη, γύρισε πρὸς τοὺς χωροφύλακες καὶ μὲ ὕφος περιφρονητικὰ ἀγέρωχο, εἶπε:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΒΡΥΣΗ

Στοῦ ἐρημικοῦ, στενοῦ δρόμου τὴν ἄκρη
στέκει ἡ γριά, τὸ λαγήνι νὰ γεμίση·
λιγοστὸ καὶ θολὸ νερὸ σὰ δάκρυ
στάζει ἀπ' τὴ βρύση.

Κι' αὐτὴ θυμᾶται τώρα τὸ χωριό της,
ποῦ ἡ νερομανὰ ἀστείρεφτη ἀναβρύζει·
στὴν πρώτη νιότη μὲ τὸ στοχασμό της
ξαναγυρίζει.

Στῆς πηγῆς τὰ νερὰ τὰ κρυσταλένια,
στὴ ράχη ποῦχε τὰ ἡσκερὰ πλατάνια,
—κάτω ἡ θάλασσα γαλανὴ-ἀσημένια,
ψηλὰ τὰ οὐράνια,—

Νεράϊδων ἡσκιοι στὸ νερὸ περνοῦσαν
κι' ἀντηχοῦσε μακρυὰ γλυκειὰ φλογέρα,
τὰ φύλλα χρυσοτράσινα θροοῦσαν
στὸ θεῖον αἰθέρα.

Στὸ δέντρο τῆς Ζωῆς ἐκελαϊδοῦσε
κι' ἡ ψυχὴ ποὺ δὲ γνώριζε τὸν πόνο
καί, σὰν πουλάκι ξέγνοιαστη, πετοῦσε
στὸν κάθε κλῶνο.

Σὰν τῆς πηγῆς νεράϊδα σκλαβωμένη,
ποὺ δύναμη κρυφὴ στὸ φῶς τὴν κράζει,
ἔτσι ἡ χαρὰ τῆς νιότης μαγεμένη,
γλυκὰ σπαράζει.

Μὰ τῆς γριᾶς ἡ πικρὴ ζωὴ πῶς μοιάζει
τὸ θλιβερὸ παράπονο ποὺ κύνει
λίγο θολὸ νερὸ ποὺ ἀργοσταλάζει
μὲς στὸ λαγήνι!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΑΚΙ

—Τὴ Λούλα, τὴ Λουλίτσα ἅμα παντρέψουμε
—θὰ γίνη μιὰ γιορτὴ καὶ θὰ χορέψουμε...

Μέσ' στὴν κάμαρα ἦταν ἁπλωμένη μιὰ βαθειὰ ἡσυχία.

Ὁ πατέρας εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ μέτωπο στὸ τζάμι καὶ κοίταζε στὸ δρόμο...

Ὁ πηρετὸς εἶχε ἀνεβῆ ὥς τὰ σαράντα. Ἔξω, ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος,—δὲν περνοῦσε πιὰ κανείς. Τὰ φῶτα φάνταζαν μακριά, παράξενα καὶ μόνα, σὰ νὰ μὴν εἶχαν σχέση μὲ τὰ γύρω, σὰ χωριστὲς ὑπάρξεις, βαλμένες μέσ' στὸ σκοτεινὸ διάστημα, γιὰ ἕναν ἀλλόκοτα βαθὺ καὶ μυστικὸ σκοπό.

Ἡ Ἀννούλα εἶχε τρεῖς ἑβδομάδες τώρα ποὺ ἦταν ἄρρωστη κι' ἀπόψε ἦταν ἡ κρίσιμη βραδιά.

Ἡ ὄψη τοῦ γιατροῦ, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε, ἦταν ἀκόμα πιὸ πολὺ συνεφιασμένη.

Μασοῦσε τὶς κουβέντες κι' οἱ κινήσεις του ἦταν ἀόριστες καὶ νευρικές. Καὶ πρὶν νὰ κλείση τὴν ἐξώπορτα, βρῆκε μιὰ λέξη μόνο νὰ πετάξη, μιὰ λέξη ποὺ εὔκολα δὲ βγαίνει ἀπ' τοῦ γιατροῦ τὸ στόμα:

—Ἔ, τί νὰ κάνουμε! Καρδιὰ καὶ ὑπομονή...

Ἦταν παλιὸς καλὸς γιατρὸς καὶ φίλος τοῦ σπιτιοῦ, καὶ εἶχαν περάσει πολλὲς μπόρες ἀπ' τὰ χέρια του.

Καὶ τὴ νύχτα, μόλις ἔσβυσαν τὰ φῶτα κι' ἁπλώθηκε ἡσυχία, οἱ ἄλλοι πήγανε ν' ἀναπαυθοῦν, κι' ἔμειναν ἡ μάννα κι' ὁ πατέρας μόνο μέσ' στὴν κάμαρα.

Ἡ Ἀννούλα ὑπέφερε πολὺ στὸ κρεββατάκι της.

Ποῦ καὶ ποῦ παραμιλοῦσε· ξανάλεγε νανουρισταὶ στὸν πυρετό της ἕνα τραγουδάκι, ἕνα μικρὸ δικό της τραγουδάκι, ποὺ τὄλεγε στὴν κούκλα της, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀκόμα ἦταν καλά, ἅμα ἤθελε νὰ τὴν ἀποκοιμίση:

«—Τὴ Λούλα, τὴ Λουλίτσα ἅμα παντρέψουμε—θὰ γίνη μιὰ γιορτὴ καὶ θὰ χορέψουμε... Τ' ἄσπρα της τὰ λιλιὰ θὰν τῆς φορέσουμε,—θὰ 'ρθοῦν τόσοι πολλοί! πῶς θὰ χωρέσουνε;..»

Εἶχε τὰ μάτια της κλειστὰ κι' ἡ ἀναπνοή της ἦταν δύσκολη καὶ στενοχωρημένη.

Ἡ μητέρα της καθόταν δίπλα στὸ προσκέφαλο κι' ὁ πατέρας ἔκανε βόλτες νευρικὲς ἀπάνω στὸ χαλί, στὶς μόλτες τῶν ποδιῶν, καὶ σταματοῦσε ποῦ καὶ ποῦ, κι' ἔρριχνε τὰ μάτια του στὴν κοιμισμένη Ἀννούλα μὲ ἀγωνία...

Πλησίαζαν μεσάνυχτα.

Στὸ τέλος τὴν Ἀννούλα τὴν πῆρε ὕπνος βαθύς· δὲν ἦταν ὕπνος ἀκριβῶς, μᾶλλον ἕνας λήθαργος, ὁ λήθαργος ποὺ βρίσκεται πάντα ἴσως στὰ σύνορα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τὸ παραμιλητὸ εἶχε σταματήσει.

Τότε ὁ πατέρας πῆγε, σιγὰ-σιγά, μέσ' στὴν τραπεζαρία κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη μιὰν ἐφημερίδα· γύρευε ν' ἀπασχοληθῆ μὲ κατι τί· σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸν πῆρε ὁ ὕπνος κι' ἔγυρε ἀπάνω στὸ τραπέζι, μὲ τὴ λάμπα ἀναμμένη δίπλα.

Κι' ἡ μητέρα ξαπλώθηκε σ' ἕνα σοφά, ἀπόξω στὸν ἀντρέ. Σιγὰ-σιγὰ ἀποκοιμήθηκε καὶ κείνη. Εἶχε τρεῖς βραδυὲς νὰ κλείση μάτι.

Κεἰ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, κατέβηκε ἕνας Ἄγγελος μὲ τὰ λευκὰ φτερά του· προχώρησε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπῆκε μέσ' στὴν κάμαρα, καὶ ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ἀννούλας.

Ἕνα μεγάλο φῶς σκέπαζε τὴ μορφή του καὶ εἶχ' ἔρθει, καθὼς φαίνεται, νὰ πάρη τὴν ψυχούλα της. Περπτοῦσε τόσο σιγανά, σχεδὸν σὰν ἀέρας, ποὺ μήτε κἄν τὸ καντηλάκι δὲν τρεμόσβυνε στὸ ἀνάερο πέρασμά του.

Ἦρθε καὶ στάθηκε δίπλα στὴν Ἀννούλα.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἀκούστηκαν φωνές, (ἀκούστηκαν, εἶν' ἕνας λόγος: τίποτα δὲν ἀκούστηκε στὸ σπιτι·) κάτι φωνὲς ἀλλόκοτες, ἄλλες φιλὲς καὶ στρίγγλικες κι' ἀστεῖες, ἄλλες βαθειές, κλαφάρικες, παραπονετικές,—σὰν ἀπὸ χίλια στόματα,—κι' ἄλλες εἶχαν τόνο ἰκεσίας, ἄλλες θυμοῦ καὶ θρήνου καὶ φοβέρας...

Ἦταν σὰν ξαφνικὲς διαμαρτυρίες. ἐρχόμενες κανεὶς δὲν ξέρει ποῦθε, καὶ γέμισαν τὴν κάμαρα μὲ τὶς ἀπελπισμένες τους φωνούλες, (εἴπαμε, δὲν ἀκούστηκε τίποτα στὸ σπίτι).

Καὶ τότε ἄνοιξε ἕνα ντουλαπάκι, καὶ βγῆκαν ἀπὸ μέσα ὅλα τὰ παιχνιδάκια τῆς Ἀννούλας: ἕνα μεγάλο κάτασπρο ἀρνάκι, μιὰ πουπουλένια ἀρκούδα, μιὰ μαϊμοῦ, μιὰ γαλανὴ κουκλίτσα μὲ τὶς ξανθιές της μπούκλες, ἕνας κορυγκιοζάκος τόσος-δά, μὲ τὴ στραβή του καμπουρίτσα, ἕνα μεγάλο τόπι ἄσπρο καὶ κίτρινο, κι' ἕνα σωρὸ μικρότερες κουκλίτσες, ὅλες μὲ τὰ μπλέ τους ρουχαλάκια.

Βγῆκε κι' ἕνα μικρούλι ἀγγελάκι, μὲ χρυσὰ φτερά, καὶ στάθηκε καὶ κεῖνο στὴ γραμμή.

Ὡς καὶ μιὰ μικρούλα κουζινίτσα κύλησε μ' ὅλα της τὰ πιάτα καὶ σκόρπισε στὸ πάτωμα·—βγῆκαν κι' οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες, ἕνας λόχος μὲ τὰ κανόνια τους καὶ μὲ τὶς σημαιούλες τους· μπροστά, προχωροῦσε ἡ μουσικὴ καὶ πίσω ἐρχόνταν τὰ στρατιωτάκια, μὲ βάδισμα κανονικό, μὲ τὰ ὅπλα τους ἐπ' ὤμου· κυλοῦσε κι' ἕνα στεφανάκι καὶ κουδούνιζε

Ὁ Ἄγγελος τότε στάθηκε λιγάκι ἀπορημένος.

Τὰ παιχνιδάκια τὸν περιτριγύρισαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν μὲ τὶς φωνούλες τους· τ' ἀρνάκι βέλαζε γοερά, ὁ καραγκιόζης στρίγγλιζε κι' ἡ κούκλα εἶχ' ἑνωμένα τὰ χεράκια της καὶ ἦταν γονατισμένη:

—Μὴ μᾶς τὴν πάρης τὴν Ἀννούλα! μὴ μᾶς τὴν πάρης τὴν Ἀννούλα!...

Ὁ Ἄγγελος τότε χαμογέλασε θλιμμένα καὶ φάνηκε στὸ πρόσωπό του ἕνα εἶδος ἀπορίας κι' ἀμηχανίας· ἔδειχνε μὲ τὸν τρόπο του πὼς ἦταν σταλμένος ἐπὶ τοῦτο, ἀπὸ κάπου, καὶ πὼς δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ κάμη ἀλλοιῶς· κι' ἐξ ἄλλου ἦταν τόσο πολὺ συνειθισμένος στὶς ἱκεσίες καὶ στὰ παρακάλια,—κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα πιὸ μπροστά.

Τὰ μάτια του ἔλεγαν: —Τί νὰ σᾶς κάνω; δὲ μπορῶ!...

Τότε εὐθὺς οἱ φωνὲς ἄλλαξαν τόνο κι' ἔγιναν πιὸ ἔντονες καὶ πιὸ ἀπειλητικές.

Τὰ ζωαράκια μουγκριζαν, οἱ σφυριχτρούλες σφύριζαν, γίνηκε πανδαιμόνιο σωστό· κι' οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες παρατάχθηκαν εὐθὺς σὲ τάξη μάχης. Ἔβαλαν τὰ κανόνια τους μπροστά, οἱ μουσικοὶ τραβήχθηκαν στὴν μπάντα, κι' ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς, διέταξε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Γεμίσατε!..

Τὸ θέαμα ἦταν κωμικὸ μαζὶ καὶ θλιβερό, τόσο σπαραγτικὸ καὶ τόσο ἀστεῖο, ποὺ ὁ Ἄγγελος σταμάτησε καὶ πάλι, καὶ μάλιστα χαμήλωσε τ' ἀγγελικά του μάτια.

Τότε τ' ἀγγελάκι ἀνέβηκε στὰ κάγκελα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ εἶπε μὲ μιὰ φιλὴ-φιλὴ λυπητερὴ φωνούλα:

—Πάρε μ' ἐμένα, εἶμαι κι' ἐγὼ ἀγγελάκι.

Κι' ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀγγέλου ράγισε μονομιᾶς· δυὸ λαμπρὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια του. Δίπλωσε τὰ κατάλευκα φτερά του καὶ τράβηξε σιγὰ-σιγὰ στὴν πόρτα, καὶ βγῆκε τόσο ἀθόρυβα καὶ σιγὰ ὅπως εἶχ' ἐρθῆ.

Ἡ Ἀννούλα, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, κοιμόταν βαθειά.

Ἴσως νὰ τὰ εἶδε ὅλ' αὐτὰ στὸν ὕπνο της,—ποιὸς ξέρει· τὸ πιθανότερο ὅμως εἶναι πὼς δὲν εἶδε τίποτα.

Γ' ἄλλο πρωΐ, ξύπνησε καλύτερα· ἡ κρίση εἶχε περάσει.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἦρθε σχεδὸν ἀκόμα πρὶν νὰ πάρη ἡ μέρα, τοὺς εἶπε τώρα καθαρὰ τὶ κίνδυνο διέτρεξε καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχαν γεννηθῆ.

Ὁ ἥλιος ἔφεγγε λαμπρός, ἦταν μιὰ μέρα ἀνέλπιστα γλυκειά. Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦσαν, σὰ νὰ ἦταν ἄνοιξη, στὰ μέσα τοῦ Γενάρη.

Κι' ἔτσι τὴν Ἀννούλα τὴν ἔσωσαν τὰ παιχνιδάκια της. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἔπαιζε πάλι σὰν καὶ πρῶτα· ἔντονε καὶ κοίμιζε τὴν κούκλα της, ἔπαιζε μὲ τὰ στρατιωτάκια της: Μονάχα τὸ ἀγγελάκι δὲν ὑπῆρχε.

Κι' οὔτε κανένας τὸ θυμήθηκε ποτέ· ὥς κι' ἡ Ἀννούλα τὸ εἶχε ὁλότελα ξεχάσει. Μπορεῖ νὰ τὄφαγαν οἱ ποντικοὶ στὸ ἀρμάρι.

Σὲ κανενὸς ὅμως τὸ νοῦ δὲν πῆγε πὼς τ' ἀγγελάκια δὲν τὰ τρῶνε οἱ ποντικοί,—καὶ πὼς πολλὲς φορὲς τ' ἄψυχα πράγματα ἔχουν ὡραιότερες ψυχὲς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΑΡΙΓΟΥΔΑ

Ἤμουνα στὸ Ἀηδονοχώρι, στὴ καρδιὰ τοῦ χειμώνα. Ἔκανε κρύο δυνατὸ κι' οἱ ἄνθρωποι γόριζαν ἀραιοὶ στὸ δρόμο μὲ τὶς βαρειὲς καὶ μακρυὲς κάπες τους. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινα, ἀπάντησα δυὸ κοριτσάκια ὡς τεσσάρω χρονῶν τὸ καθένα, μὲ τὰ προσωπάκια τους ρόδινα ἀπὸ τὸ κρύο.

«Ποῦ πᾶτε, καλά μου κοριτσάκια;» τὰ ρώτησα.

«Στῆς θειᾶς μου τῆς Ἀντωνιᾶς» μοῦ εἶπε τὸ ἕνα μὲ θάρρος· καὶ τὰ μαῦρα ματάκια του μὲ κοιτάζανε μὲ περιέργεια.

«Πῶς σὲ λένε, μικρούλα μου;»

«Μαριγούδα».

«Ἐσένα;»

«Ἑλένη.»

«Μπράβο, καλά μου κοριτσάκια, πηγαίνετε γρήγορα, γιατὶ κάνει κρύο» τοὺς εἶπα καὶ τὰ χάϊδεφα στὰ προσωπάκια.

Τὴν ἄλλη μέρα περνοῦσα ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινα, κατάλαβα ὅτι κάποιος μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ γόνατα. Ἔσκυψα καὶ εἶδα τὴ Μαριγούδα, ποὺ μὲ εἶχε ἀγκαλιάσει ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ μ' ἔβλεπε μὲ τὰ ἀγγελικά της μάτια γεμάτη ἐμπιστοσύνη, ἐνῷ στὰ κόκκινα χείλη της ἄνθιζε τὸ παιδικὸ χαμόγελο ποὺ μοιάζει μὲ ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο ὅταν τὸ βλέπει κανεὶς πρωΐ-πρωΐ. Μὲ εἶχε ἀναγνωρίσει κι' ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάση τὸν χθεσινό της φίλο, τὸν ξένο ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔδειξε ἀγάπη μιᾶς στιγμῆς καὶ τὴν ἄφησε.

Μικρὰ ἀγγελούδια, ἔχετε περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη παρὰ ἀπὸ ψωμὶ καὶ τὴν ἀποδίδετε μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ μόνο σεῖς τὸν ξέρετε καὶ ποὺ ἅμα μεγαλώσετε τὸν χάνετε.

Δ. Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

13

Σὰν δὲν κάνεις ὅ,τι τάξεις,
Ὄνομα γιὰ ψεύτης βγάζεις.

CHEF

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Αἰ ποιὸς δὲν πιστεύει τὰ ὄνειρα;.. Νά, τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ φίλο μας **Κεραυνοβόλο Ἱππότη** μὲ διάφορες ἀπορίες κι' ἐρωτήσεις περὶ ὀνείρων, στὸ τραπέζι μας, ἡ μιά μου κόρη εἶπε:

—Εἶδα ἀπόψε ἕνα πολὺ ἄσχημο ὄνειρο γιὰ τὸν ξάδερφό μας τὸν Τάδε.

—Ὁ καϊμένος, ἐπρόσθεσε ἡ ἄλλη, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὄνειρο τῆς ἀδελφῆς της· τί θὰ πάθῃ ἄρα γε;

—Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάξῃ!.. ψιθύρισε ἀνήσυχη κι' ἡ γυναίκα μου.

Ἔ, λοιπὸν ἀνησύχησα λιγάκι κι' ἐγώ. Καὶ ρώτησα τὴν κόρη μου νὰ μοῦ πῇ τί ὄνειρο εἶδε.

—Μὰ νά, ἄρχισε μὲ κάποιο δισταγμό· στὴν ἀρχή, κάποιος ἦρθε, λέει, καὶ μᾶς εἶπε πὼς πέθανε, ἢ πὼς θὰ πεθάνῃ, δὲ θυμᾶμαι... ἔπειτα...

—Φτάνει! τὴν ἔκοψα μὲ ἀνακούφιση. Ὁ ξάδερφός σας θὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια. Ἡσυχάστε!

Ἐκείνη τὴν ὥρα, βλέπετε, πίστευα στὰ ὄνειρα κι' ἐγώ. Ἢ μᾶλλον πίστευα στὸν... Ὀνειροκρίτη, ποὺ λέει πὼς ὁ θάνατος, στὸν ὕπνο, εἶναι καλό. Ἔπειτα σκέφτηκα πὼς αὐτὰ εἶναι λόγια χωρὶς καμμιὰ ἴσως βάση. Εἶχα ἡσυχάσει ὅμως. Κι' ἀφοῦ ἔβλεπα καὶ τὶς ἄλλες ἥσυχες, ἔκρινα ὁλωσδιόλου περιττὸ νὰ τὶς ξαναησυχάσω...

Τὰ πόγεμα ἔλαβα τὸ γράμμα τοῦ φίλου μας, ποὺ μὲ ρωτᾷ τί εἶναι τὰ ὄνειρα καὶ ποιὸν πρέπει νὰ πιστέψῃ: τὸ δάσκαλό του ποὺ μιὰ μέρα στὸ σχολεῖο τοὺς εἶπε, πὼς τὰ ὄνειρα προέρχονται ἀπὸ βαρυστομαχιά; ἢ τὸν Ὀνειροκρίτη ποὺ τὰ θεωρεῖ ὅλα προφητικὰ καὶ τὰ ἐξηγεῖ λεπτομερέστατα; ἢ τὴν Ἱστορία, τὴν Ἱερὰ καὶ τὴν ἄλλη, ποὺ ἀναφέρει τόσα ὄνειρα ποὺ βγῆκαν; Νὰ λοιπὸν ἕνα ζήτημα μεγάλο καὶ σπουδαῖο: Τὰ ὄνειρα! Ἂν τὸ πάρῃ κανεὶς ἐπιστημονικά, θετικά, δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο. Ἡ Φυσιολογία κι' ἡ Ψυχολογία ἐξηγοῦν πὼς γίνονται τὰ ὄνειρα: Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται πάντα σχεδὸν μὲ εἰκόνες. Ὅ,τι σκέπτεται δηλαδή, τὸ φέρνει μπροστά του, τὸ βλέπει μὲ τὸ νοῦ. Ὅταν κοιμᾶται ὅμως, κι' ὄχι πολὺ βαριά,—προπάντων τὴν ὥρα ποὺ μόλις ἀποκοιμήθηκε ἢ ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ξυπνήσῃ,—τὶς εἰκόνες αὐτὲς τῆς σκέψης τοσ τὶς βλέπει ζωηρές, σὰν πραγματικές. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρο. Στὸν ὕπνο μου συλλογιέμαι τὸν Ἄλφα καὶ τὸν βλέπω σὰ ζωντανό. Τὸν πιάνω, μὲ πιάνει, τοῦ μιλῶ, μοῦ μιλᾷ, ἀπαράλλαχτα ὅπως στὴ ζωή. Τὸ ἴδιο ὅταν συλλογιέμαι κι' ἕνα πρόσωπο φανταστικό, ἕναν Ἄγγελο π· χ· Τὸν βλέπω ὅπως τὸν φαντάζομαι. Ἐπίσης μπορῶ νὰ ἰδῶ καὶ πράξεις φανταστικὲς ἢ τῆς φαντασίας μου: πὼς περπατῶ ἄξαφνα στὴ θάλασσα, ἢ πὼς πετῶ στὸν ἀέρα, ἢ πὼς ταξειδεύω σὲ ἄγνωστες χῶρες, ἢ πὼς ἀνεβαίνω στὸν οὐρανό, ἢ πὼς γκρεμίζομαι ἀπὸ μιὰ βουνοκορφὴ καὶ καθεξῆς.

Τὰ πιὸ συνειθισμένα, τὰ πιό.. φρόνιμα ὄνειρα εἶναι ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ μᾶς συνέβησαν, ἢ ἐτρόκειτο, ἤ μποροῦσε νὰ μᾶς συμβοῦν, ἐξακολουθοῦμε νὰ τὰ σκεπτόμαστε καί, φυσικά, νὰ τὰ βλέπουμε καὶ στὸν ὕπνο μας. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ὄνειρα ἔκτακτα, ἀλλοιώτικα, παράξενα, τρελά. Κι' αὐτὰ τὰ βλέπουμε σὲ μιὰ ἔκτακτη σωματικὴ ἢ ψυχικὴ κατάσταση. Π· χ· σὲ μιὰ βαρυστομαχιά,—ὅπως εἶπε κι' ὁ δάσκαλος,—σ' ἕναν πυρετό, σ' ἕνα μεθύσι, σὲ μιὰ λύπη, σὲ μιὰ χαρά. Κι' ὅτι τὰ ὄνειρα, γενικῶς, εἶναι ἀνάλογα μὲ τὴ σωματικὴ κατάσταση, ποὺ ἐπιδρᾷ στὸ νοῦ καὶ στὴ σκέψη, αὐτὸ πιὰ εἶναι ἀποδειγμένο. Ἔφταασαν μάλιστα νὰ προκαλοῦν ὄνειρα κατὰ βούλησιν. Ἔτσι διάβασα κάπου, —ἀλλὰ δὲν τὸ δοκίμασα,—πὼς ἄμα κοιμηθῇ κανεὶς μ' ἕνα ζεστὸ ἐπίδεσμο στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ στὸ σβέρκο, ὥστε νὰ προκληθῇ κάποια ὑπεραιμία στὴν παρεγκεφαλίδα, βλέπει ὄνειρα ὁλικὰ καὶ πεζά. Ἀπεναντίας, ἂν δέσῃ ζεστὰ τὸ μέτωπό του, ὥστε ἡ ὑπεραιμία νὰ προκληθῇ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, βλέπει ὄνειρα ἰδανικά, ποιητικά, αἰθέρια.

Ἐπίσης γνωστὸ κι' ἀποδειγμένο εἶναι πὼς ἡ σκέψη τοῦ κοιμισμένου ἀνθρώπου ἔχει καὶ μιὰν ἄλλη θαυμαστὴ ἰδιότητο: τρέχει πολὺ πολὺ ταχύτερ' ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ θὰ χρειαζόταν, ὄχι μόνο γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ στὸν ξύπνο του ὁ ἄνθρωπος αὐτὰ ποὺ σκέπτεται, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς νὰ τὰ σ εφθῆ. Μὲ ἄλλους λόγους, ὄνειρα φανταστικῆς διαρκείας ἡμερῶν, ἑβδομάδων, μηνῶν, τὰ βλέπουμε σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Κι' ἀναφέρεται μάλιστα τὸ παράδειγμα κάποιου, ποὺ εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς ἔκαμε ἔγκλημα, πὼς τὸν ἔπιασαν, πὼς τὸν ἐδίκασαν, πὼς τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο, πὼς τὸν ἀνέβασαν στὴ λαιμητόμο καὶ πὼς ἔπεφτε τὸ μαχαίρι νὰ τὸν κόψῃ, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ξυπνοῦσε κατατρομαγμένος. Ἕνα ὄνειρο δηλαδὴ φανταστικῆς διαρκείας ὁλοκλήρων μηνῶν. Κι' ὅμως ὁ ἄνθρωπος τὸ εἶδε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἐξύπνισε κάποιο σίδερο τοῦ κρεββατιοῦ του ποὺ ἔπεσε καὶ τὸν ἐκτύπησε στὸ λαιμό. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὥς τὴν ἄλλη, μόλις εἶχαν περάσει μερικὰ δευτερόλεπτα! Αὐτὸ μᾶς δείχνει ἀκόμα πὼς ὡρισμένα ὄνειρα προκαλοῦνται κι' ἀπὸ μιὰ ἐξωτερικὴ αἰτία, ὅπως τὸ σίδερο ἐκεῖνο πού, πέφτοντας στὸ λαιμό του, ἔκκμε τὸν ἄνθρωπο νὰ ἰδῇ πὼς ἔκαμε ἔγκλημα ποὺ τὸν ὡδήγησε στὴ λαιμητόμο! Ἔτσι βλέπουμε πὼς κάνει σεισμὸς ὅταν μᾶς κουνοῦν τὸ κρεββάτι, πὼς τσακωνόμαστε μὲ κάποιον ὅταν μᾶς τραβοῦν νὰ ξυπνήσουμε, καὶ καθεξῆς.

Βλέπετε λοιπὸν πὼς ἡ ἐξήγηση τῶν ὀνείρων, ὡς ψυχοφυσιολογικῶν φαινομένων χωρὶς καμμιὰ ἄλλη σημασία, δὲν εἶναι δύσκολη. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν περιορίζεται 'ς αὐτό. Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα παρακλάδια. Κι' αὐτὰ θὰ τὰ ἐξετάσουμε στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ [JULES SANDEAU]

Σ'. (Συνέχεια)

Τίποτα δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦμε. Ἀπ' ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ πράγματα, ποὺ ἐπειδὴ δὲν τρωγόνταν, στὴν ἀρχὴ φάνηκαν ἄχρηστα, δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνα ποὺ νὰ μὴν ἦταν χρησιμότατο. Ὁ Κουπιὰς ἔπιασε τὸ τσεκούρι κι' ἄρχισε νὰ καταχερίζῃ μὲ τὰ σωστά τοι τανοιγμένα πλευρὰ τῆς βάρκας. Κι' ἐνῷ αὐτός, μὲ πυκνὰ κι' ἀλλεπάλληλα κτυπήματα, τὰ κατακερμάτιζε, οἱ ἄλλοι μάζευαν τὰ κομμάτια καὶ τὰ στίβαζαν ὅπως-ὅπως στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχε δείξει.

Δὲν ὑπάρχει τόσο μεγάλη συμφορὰ ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴ μετριάζῃ καὶ νὰ τὴ διαστεβάζῃ ἡ κοινὴ συνεργασία.

Τὸ σπάσιμο τῶν σανίδων ποὺ τιναζόνταν στὸν ἀέρα κομμάτια-κομμάτια· τὰ κομμάτια αὐτὰ ποὺ ἔφαχναν νὰ τὰ βροῦν στὸ σκοτάδι ψηλαφητά· οἱ δρόμοι ποὺ ἔκαναν· ἡ ἅμιλλα ποιὸς νὰ ξεπεράσῃ τὸν ἄλλον· ἡ προθυμία κι' ἡ ἐπιμέλεια ποὺ ἔδειχναν 'ς αὐτὸ τὸ κοὐβάλημα τῶν ξύλων, σὰν τὰ μερμήγκια· τὰ συχνά τους πεσίματα, εἴτε γιατὶ γλυστροῦσαν στὰ γλυστερὰ θαλασσινὰ φυτά, εἴτε γιατὶ σκουντροῦσαν μεταξύ τους ἀπὸ τὴν πολλὴ βία· ὅλ' αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶχαν σὲ κίνηση, τοὺς ἔκαμαν σιγὰ-σιγὰ νὰ λησμονήσουν τὴ συμφορά τους καὶ νὰ γίνουν φαιδροὶ κι' εὔθυμοι.

Ἡ στίβα ὁλοένα μεγάλωνε.

Ἄ, τὴ στιγμὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ὁ καπετὰν Κουπιάς, περικυκλωμένος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του, ἔτριψε ἕνα σπίρτο στὸ ὕφασμά τοῦ πανταλονιοῦ του κι' ἄναψε τὰ πισσωμένα παγιὰ καὶ τὸ στουπὶ ποὺ τὰ εἶχε βάλει στὴ μέση τῆς στίβας!

Ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους, ὅλων οἱ καρδιὲς περίμεναν μὲ παλμοὺς τὸ ἀποτέλεσμα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐφάνηκε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα σύννεφο καπνοῦ τόσο πυκνό, ὥστε τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἔγεινε σκοτεινότερο.

Πέρασαν κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἡ ἀγωνία τῶν παιδιῶν ἦταν ἀνέκφραστη.

Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ κοκκινωπὴ λάμψη φώτισε τὸν καπνό, γραμμὲς σπινθηροβόλες φάνηκαν στὴ βάση τῆς στίβας, ἡ φωτιὰ ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ μὲ μεγάλη ὁρμὴ κι' εὐθὺς ἀνέλαμψε μιὰ τεράστια φλόγα, πανύψηλη, ποὺ ἐφώτισε τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κύματα.

Ἔτσι καὶ τοῦ Ἅη-Γιάννη τοῦ Λιουμπαρδιάρη ἢ τοῦ Φανιστῆ, τὰ παιδιὰ ἄναβαν στοὺς δρόμους φωτιές. Μὰ ποτέ, καμμιὰ δὲν τοὺς φάνηκε τόσο χαρμόσυνη, ὅσο ἡ φωτιὰ ἐκείνη ποὺ ἄναψαν ἀπὸ τὰ σανίδια τῆς σπασμένης βάρκας τους γιὰ νὰναγγείλουν τὴ συμφορά τους. Ἔβλεπαν τὴ φλόγα κι' ἐχαιρόνταν σὰ νὰ γύρισαν κιόλα στὰ σπίτια τους. Ὁ καπετὰν Κουπιὰς εἶχε βάλει πιὰ κάτω τὸν Πλημμύρη καὶ καθαυτὸ ἐθριάμβευε. Μὲ πόση εὐχαρίστηση ἔβλεπε τοὺς συντρόφους του κατευχαριστημένους ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του! Κανείς τους, ἀλήθεια, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς ἡ τεράστια ἐκείνη φλόγα θὰ τραβοῦσε στὸ βράχο ὅσα πλοῖα θὰ περνοῦσαν στὸ πέλαγος δέκα λεῦγες τριγύρω. Ὅλοι ἐπίστευαν πὼς ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τῆς σωτηρίας τους κι' ἀπὸ τὴν πολλή τους χαρὰ ξεφώνιζαν, ἐνῷ ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, οἱ γλάροι ποὺ ξύπνησαν ἄξαφνα, πετοῦσαν τρομαγμένοι ὁλόγυρα στὸ βράχο τους, ἀφίνοντας ἄγριες κραυγές...

Ζ'

Ἄσπρες Ἀρκούδες

Οἱ ὧρες τῆς νύκτας περνοῦσαν. Οἱ σανίδες δὲν εἶχαν πιὰ φλόγα κι' οἱ μικροί μας φιλοι,ἀραδιασμένοι γύρω στὴν ἀνθρακιά, ζεσταινόνταν.

Πότ' ἐπιτέλους θὰ φαινόταν τὸ πλοῖο ποὺ ἔλπιζαν ἀκόμα πὼς θὰρχόταν νὰ τοὺς σώσῃ;

Περίμεναν, περίμεναν, μὰ τίποτα!

Ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος ποὺ τοὺς εἶχε κυριεύσει στὴν ἀρχή, ἔπεφτε, σβυνόταν λίγο-λίγο, ὅπως ἡ φωτιὰ ἀπὸ ἔλλειψη ὑλικοῦ· καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ἀκόμα, εἶχαν ἔλθει στὴν κατάσταση ἐκείνη τῆς ἀτονίας καὶ τοῦ μαρασμοῦ ποὺ διαδέχεται τὶς μεγάλες κρίσεις.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀτονία αὐτὴ τοὺς τὴν ἔδιωξε ὕστερα ἡ μεγάλη ἀπελπισία ποὺ ἄξαφνα τοὺς ξανακυρίευσε. Ὅταν μάλιστα συλλογιζόνταν πὼς θὰ ἐγόριζαν στὸ χωριό,—ἂν ἦταν τρόπος νὰ γυρίσουν,—αἰσθανόνταν μεγάλη ταραχὴ καὶ φόβο. Τοὺς ἔτυπτε ἡ συνείδησή τους, νά! Γιατὶ φανταζόνταν τὴν ἀγωνία τῶν γονέων τους καί, μὲ ὄχι λιγότερη φρίκη, τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς περίμενε...

Ὁ Στέφανος δὲν ἐφαινόταν οὔτε πιὸ ζωηρὸς οὔτε πιὸ ἥσυχος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Γιατὶ φανταζόταν κι' αὐτὸς τὴ μητέρα του ἀπελπισμένη, νὰ τρέχῃ στὰ κρυγιάλι σὰν τρελὴ καὶ νὰ τὸν γυρεύῃ. Ἤξερε πόσο τὸν ἀγαποῦσε

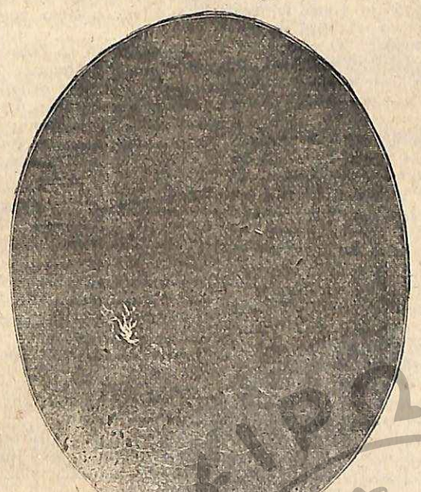

«Ἀνέλαμψε μιὰ τεράστια φλόγα ...» (Σελ. 77, στ. α'.)

ἡ μητέρα του κι' ἡ συναίσθηση τοῦ κακοῦ ποὺ τῆς ἔκανε τώρα, ἐσπάραζε τὴν καρδιά του. Ἤξερε ἀκόμη ὁ Στέφανος πολὺ καλά, πὼς ἡ μητέρα του ἦταν αὐστηρὴ σὲ μερικὲς περιστάσεις καὶ καταλάβαινε πὼς τὸ φταίξιμό του ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ παραελπίζῃ πὼς θὰ τοῦ τὸ συγχωροῦσε.

Ἔτσι τὰ παιδιά, ὅπου κι' ἂν γύριζαν τὰ μάτια, δὲν ἔβλεπαν παρὰ πράγματα ..σκοῦρα. Κακὰ θὰ τὴν εἶχαν κι' ἄν ἔμεναν στὸ βράχο, κακὰ θὰ τὴν εἶχαν κι' ἄν γύριζαν στὸ χωριό. Ἐδῶ τὸ φάσμα τῆς πείνας, τῆς ἀνθρωποφαγίας, τοῦ θανάτου· ἐκεῖ ἡ βέργα τῆς μητέρας ἢ ὁ βούρδουλας τοῦ πατέρα. Ξανάβλεπαν σὰ γλυκύτατο ὄνειρο τὰ δωμάτια ὅπου εἶχαν γεννηθῆ, τὸ τζάκι ὅπου καθόνταν τὸ βράδυ καὶ διασκέδαζαν μὲ παραμύθια, τὸ τραπέζι ποὺ τοὺς ἐμάζευε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ τὰ κρεββατάκια ὅπου κοιμόνταν ζεστὰ-ζεστά. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, καταλάβαιναν τί ἔχασαν μὲ τὴν παρακοή τους, ἀναγνώριζαν πόσο εὐτυχισμένα παιδιὰ ἦταν ὥς τὴν κακὴ ἐκείνη ὥρα, καὶ τὰ κακόμοιρα ἔχυναν δάκρυα πόρτινα. Ἄ, τί σκληρὰ ποὺ τιμωροῦνταν! Κι' ὅμως τώρα μόλις ἄρχιζε ἡ τιμωρία τους.

Καὶ πάλι ὁ Κουπιὰς τὰ παρηγόρησε καὶ τὰ ἐνθάρρυνε.

—Ἄλλο κακὸ πάλι μὲ σᾶς! τοὺς ἐφώναξε. Θἀρήστε, λέω ἐγώ, τὶς κλάψες καὶ τὶς γρίνιες, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια; Καζάνι μοῦ κάνατε τὸ κεφάλι μου! Καλὰ εἴσαστε δῶ-χάμω. Τὰ πόδια σας εἶναι ζεστά, τὰ κεφάλια σας κρύα καὶ τὰ στομάχια σας ἐλαφρά. Τί ἄλλο θέλετε λιπὸν καὶ κλαῖτε; Ἀ! μὴν ξέχασαν νὰ σιδεράσουν τὰ λινὰ σεντόνια τοῦ πρίντσηπα Πλημμύρη; μὴ δὲν ἐφούσκωσαν καλὰ τὸ πουπουλένιο στρῶμα τοῦ κόντε Χοιρομέρη; ἢ μὴν ἔχασαν τὶς παντούφλες καὶ τὴ ρομπακάμαρα τοῦ λόρδου Φυμιώτη. Ντροπή σας, λέω ἐγώ! Μωρέ, χαρὰ στὰ θαλασσοπούλια ποὺ μὲ βρήκανε!.. Ἐλάτε, τώρα σὲ λίγο θὰ ἰδῆτε νὰ προβάλλουν εἴκοσι κομμάτια καράβια καὶ νὰ μολώνουν ποιὸ νὰ μᾶς πρωτοπάρῃ. Μὰ καὶ σᾶς μόνο ἕνα πράμμα θὰ σᾶς δυσκολέψῃ: ποιὸ νὰ πρωτοδιαλέξετε. Τί ὁποδοχὴ ὅμως νὰ μᾶς περιμένῃ στὸ χωριό; Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς γελάσω. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ἔχουν στημένο κατάρτι μὲ βραδεῖα, οὔτε τραπέζι στρωμένο στὸ γιαλὸ γιὰ τὶς ἀφεντομουτσουνάρες μας! Δὲ θὰ μοῦ φανῇ μάλιστα παράξενο, ἂν ἡ ἀχάριστη πατρίδα μας δειχτῇ τόσο τσιγγούνα, ὥστε νὰ μὴν κάψῃ πρὸς τιμή μας καὶ μερικὰ πυροτεχνήματα. Ὅσο γι' ἀποζημίωση ὅμως, θαρρῶ πὼς μπορῶ νὰ σᾶς ἡσυχάσω: ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἀγαπᾶτε τοὺς φούσκους ἢ τοὺς σφάλιαρους, θὰ φᾶτε τῆς χρονιᾶς σας!.. Ἀμ' ἐγώ, ἐγὼ ποὺ θὰ ξεπληρώσω ὅλες τὶς ἁμαρτίες τὶς δικές σας; Ὤχ, τί ἔχω νὰ παθω, ὁ κακόμοιρος! τῶν παθῶν μου τὸν τάραχο, ποὺ λένε! Μπρέ, θὰ μὲ σπάσουν στὸ ξύλο, θὰ μοῦ κάμουν τὰ πλευρά μου σὰν τὴν κοιλιά μου μαλακά. Ὅσο συλλογιέμαι πὼς ἡ βάρκα τοῦ μπαμπᾶ μᾶς ζεσταίνει αὐτὴ τὴν ὥρα, τούρτουρας μὲ πιάνει... Ἔ, μὰ τί κάθουμαι τώρα καὶ σᾶς λέω τέτοια πράμματα; Τί κουτσμάρα! κάθουμαι καὶ λογαριάζω, ὁ βλάκας, τὸ ξύλο ποὺ θὰ φᾶμε καὶ δὲν κοιτάζω τὴ συμφορά μας καὶ τὴν κατάντια μας... Αἴ, παιδιά! Ἀκοῦστε!

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΩΡΙΣΜΟΙ - ΑΝΤΑΜΩΣΕΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 22.]

Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι σειοῦνε τὰ μαν-
[τήλια
Σ' ἐκείνους ποὺ θὰ φύγουνε μα-
[κρυά τους
Καὶ κάτι λὲν τρεμουλιαστὰ τὰ
[χείλια
Καὶ σὰ διαμάντια τρέχουνε τὰ
[δάκρυά τους.

Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι σειοῦνε τὰ μαν-
[τήλια
Σὲ κείνους ποὺ νά, ἔφτασαν κον-
[τά τους,
Στέλνουν φιλιὰ χαρούμενα τὰ
[χείλια
Καὶ χύνεται στὰ πρόσωπα ἡ χα-
[ρά τους.

Σ' ἀκροθαλάσσι ἀκίνητη ποῦ
[μένω,
Δικό μου θέλω τοῦ καθένα σας
[τὸν πόνο,
Καὶ τὴ χαρά σας τὴν ἀπολαβαίνω
Καὶ νοιώθω μιὰ στιγμὴ πῶς ξα-
[νανιώνω.

Σανθὴ Ἑλληνοπούλα

ΕΝΩ ΒΡΕΧΕΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 32.]

Ἔξω βρέχει ἀδιάκοπα. Ἡ ὑπηρέτρια μάς λέει πὼς ὁ Θεὸς ἐθύμωσε γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄνοιξε τοὺς καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. Μὰ εἶναι σωστό, πῆτε μου, γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων νὰ βρέχεται κι' ὁ καημένος ὁ γάτος μου; Τὸν βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ προσπαθῇ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴ βροχὴ μὲς στὸ κούφωμα ποὺ σχηματίζει ἡ ἀπέναντι πόρτα. Εἶναι ἀξιολύπητος... Ἀὲς καὶ κλαῖει καὶ τὰ δάκρυά του τρέχουν ἄφθονα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ἀπὸ παντοῦ, ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴν πλάτη του ποὺ εἶναι καταμουσκεμένη ἀπ' αὐτά. Μόνο ἡ οὐρά του δὲν κλαίει, γιατὶ εἶναι μέσι στὰ πόδια του προφυλαγμένη...

Τὸν λυπᾶμαι. Ἀνοίγω τὴν πόρτα κι' αὐτὸς τρεχάτος μπαίνει μέσα στὴ ζεστὴ κάμαρα, μὲ τὴν οὐρὰ ψηλά. Κάθεται κοντὰ στὴ φωτιά, κι' ἐνῶ ὁ καϊμένος σκουπίζει τὰ δάκρυά του, μοῦ λέει τὸ παράπονό του.

Ἐγὼ τὸν παρηγορῶ, τοῦ λέω πὼς ἂν δὲν ἦταν ἔξω, ἂν δὲν γύριζε στὴ γειτονιά, δὲν θὰ βρεχό-ταν. Μὰ ὁ γάτος μου δὲν μὲ προσέχει πιά. Κοιτάζει ἔξω κάτι τι ποὺ κάνει τὶς κόρες του νὰ πιάνουν ὅλο του τὸ μάτι, ὅπως ὅταν μέσα στὸ σκοτάδι παραμονεύει τὸν ποντικό. Παρίεργος, κοιτάζω ἔξω, γιὰ νὰ ἰδῶ τι προκαλεῖ τόσο τὴν προσοχὴ τοῦ γάτου μου, καὶ βλέπω τὸν Μπιρμπῆ. Ὁ γάτος μου ἀγριεύει. «Ὁ Μπιρμπῆς ἐδῶ;!!» Οἱ τρίχες του σηκώνουνται, ἡ οὐρά του φουσκώνει. Μοῦ ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ γιὰ ὅσα τοῦ εἶπα, καὶ τρεχάτος πηδάει ἔξω, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἱερόσυλο.

Κι' ὁ Θεὸς βρέχει ἀδιάκοπα γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ κάπου-κάπου ἀκούονται οἱ φωνὲς τοῦ θυμωμένου γάτου μου κι' οἱ διαμαρτυρίες τοῦ Μπιρμπῆ.

Αὐτὲς μόνο διακόπτουν τὸ μονότονο καὶ πληκτικὸ θόρυβο τῆς βροχῆς, ποὺ κτυπᾷ στὸν πλακόστρωτο δρόμο.

Ἀετιδεὺς

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ CHATEAUBRIAND

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 71)

Τὸ νησὶ εἶν' ἔρημο (*). Ἀνάμεσα στὸ σπάνιο χόρτο φυτρώνουν λουλουδάκια μαβιὰ καὶ μεγάλες τσουκνίδες. Ὁ τάφος εἶναι καμωμένος ἀπὸ τρία κομμάτια γρανίτη, ἕνα γιὰ τὸ βάθρο, ἕνα γιὰ τὴν πλάκα κι' ἕνα γιὰ τὸ σταυρό.

Θὰ κοιμηθῇ, ἐκεῖ ἀπὸ κάτω, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὴ θάλασσα: μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο ἡ ἀθανασία του θὰ εἶναι ὅπως κι' ἡ ζωή του, ἔρημη καὶ τριγυρισμένη ἀπὸ τρικυμίες. Τὰ κύματα, μὲ τοὺς αἰῶνες, θὰ ψιθυρίζουν γιὰ πολὺν καιρὸ γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀνάμνηση.

Στὶς τρικυμίες, θὰ πηδοῦν ὡς τὰ πόδια του, ἢ τὰ καλοκαιριάτικα πρωϊνά, ὅταν ἀνοίγουν τὰ πανιὰ καὶ τὰ χελιδόνια ἔρχουνται ἀπ' εἰς ἀπέραντες θάλασσες, γλυκὰ καὶ χαδιάρικα τὰ κύματα θὰ τοῦ φέρνουν τὴ μελαγχολικὴ ἠδονὴ τῶν ὁριζόντων καὶ τὸ χάδι τῆς ἀπαλῆς αὔρας. Κι' οἱ μέρες ἔτσι κυλῶντας, ἐνῶ τὰ νερὰ τῆς πατρίδας του θὰ τρέχουν ἀπ' τὴ κοῦνια του στὸν τάφο του, ἡ καρδιὰ τοῦ Ρενέ, παγωμένη πιά, σιγανὰ θὰ σκορπιστῇ στὸ ἄπειρο μὲ τὸν ἀτέλειωτο ρυθμὸ αὐτῆς τῆς αἰωνίας μουσικῆς.

(Flaubert) *Τιτάνια*

(*) Τὸ Grand-Bay, νησάκι κοντὰ στὸ Saint-Malô, τὴν πατρίδα τοῦ Chateaubriand.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 33)

Κεῖνο τὸ πρωΐ πῆγα κι' ἐγὼ στὴν ἀγορὰ ποὺ εἶχαν ψάρια· ὄχι γιὰ νάγοράσω, ἀλλὰ ἔτσι γιὰ νὰ μάθω τὴν τιμή τους...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγοραστές,—ὁ Γιῶργος,— ρώτησε τὸν ψαρὰ ἂν εἶναι καλὰ τὰ ψάρια του. Ἀλλὰ ὁ ψαράς, ἀπὸ τὴν πολλή του ἀπασχόληση μὲ τοὺς ἄλλους πελάτες, δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, παινεύοντας βέβαια τὰ ψάρια του.

Ἕνας ἄλλος ὅμως ἀγοραστής, μὲ ψάρια στὸ χέρι, ποὺ κατὰ τύχη ἦταν στραβός, θέλησε νὰ πληροφορήσῃ τὸ Γιῶργο πὼς ἦταν καλὰ τὰ ψάρια, καὶ τοῦ λέει:

—Εἶναι φρέσκο πρᾶμμα, κύριε.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; τὸν ρωτάει ὁ Γιῶργος.

—Τὶ διάβολο, στραβὸς ἤμουν ἐγὼ ποὺ τὰ πῆρα; ἂν δὲν ἦταν καλά, δὲ θὰ τἄβλεπα; ἀπαντᾶ μὲ θυμὸ ὁ στραβὸς ἀγοραστής.

Ἀκράτητο Γέλιο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τρία ἀδελφάκια ἐρίζουν ποιὸς ...δὲν θὰ πάῃ στὸν μπακάλη. Καθένας λέει πὼς εἶναι κουρασμένος καὶ δὲν μπορεῖ Κι' ὁ Ντιντής:

—Ὄχι! νὰ μαζευτοῦμε ὅλοι καὶ... νὰ πᾶτε.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ὑπηρέτης ζαχαροπλαστείου.

—Γκαρσόν! τὶ μύγες εἶν' αὐτὲς στὸ γλυκὸ ποὺ μοῦ ἔφερες;

—Ἄχ, κύριε!... οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ.

Ἔστάλη ὑπὸ τ. Ἥρως τ. Κιοντάχειας

* * *

Στὸ σχολεῖο.

—Ποιὸς ἐφεῦρε τὸ ἀλεξικέραυνο;

Ἕνας μαθητὴς μετὰ σκέψιν:—Μὰ... κάποιος Ἀλέξης! Καὶ γι' αὐτὸ θὰ λέγεται ἀλεξικέραυνο.

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

Ἐκδίδεται λίαν προσεχῶς νέος τόμος ἀπὸ τὴν σειράν:

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ὁ ὁποῖος θὰ περιέχῃ τὸ θαυμάσιον παιδικὸν μυθιστόρημα τοῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*):

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Ὡραιότατον βιβλίον, εἰκονογραφημένον καλλιτεχνικῶς μὲ 24 σκίτσα τοῦ ΑΝΤ. ΒΩΤΤΗ, *εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ καὶ σχῆμα τῶν «Ἀπάντων Ξενοπούλου», μὲ κομψότατον δίχρωμον ἐξώφυλλον, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Ἑστίας»...— Βιβλίον διὰ μεγάλους καὶ μικρούς. Κόσμημα κάθε ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31 Ἰανουαρίου 1922

ΠΡΩΤΑ-πρῶτα μιὰ παράκληση τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Νὰ διαβάσουν τὶς θερμότερες εὐχαριστίες του σὲ ὅσους καὶ ὅσες θυμήθηκαν τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τὸν εὐχηθοῦν «χαίρεται τόνομά του» (25 Ἰανουαρίου). Τὸν συγκίνησαν πολὺ οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μας καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὡραῖα λόγια τοῦ *Γ. Ἀνθούση* ἀπὸ τὸ Βόλο: «Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια, γεμάτα ἀπὸ ἀθάνατες δυνατὴ δημιουργικὴ διάθεση, κρεμασμένες ἔτσι στὸ ἄγαλμα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης τὰ πιὸ πολύτιμα καὶ σπανιοστολίδια».

Νέα αὔξηση ἀναγκάσθηκα νὰ κάμω στὴν τιμὴ τῶν Τόμων Διαπλάσεως στὴ Βιβλιοθήκης. Οἱ μεγάλοι ἔχουν τὴν 50 δραχμὲς κι' οἱ μικροὶ 15. Κοιτάζετε πάντα τοὺς Τιμοκαταλόγους.

Καὶ μιὰ κανονιά, μπούμ! *Ὁ Δημ. Ι. Νάκος* καὶ ἡ *Ἀμαδυνὰς* μοῦ κ. ἀγγέλλουν ὅτι τὸ κομμάτι τοῦ *Πανοῦργου* «*Ὀδυσσέως* «Ὁ Ψαράς», ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σελίδα τοῦ 7ου φύλλου, εἶναι ἀντιγραμμένος ἀπὸ ποίημα τῆς *Χάριτος*, δημοσιευμένο στὸν τόμο τοῦ 1916: «Μὲ τὸ φεγγάρι σύντροφο σὲ θάλασσα· ἀσημένια—γοργὰ ρίχνει τὸ δίχτυα του χαρούμενος ψαρας...» κτλ. —Πρὶν ἐπιβάλλω στὸν *Πανοῦργο* τὴν ἀδυσσέα τὴν τιμωρία ποὺ ὁρίζει ὁ Κανονισμός, περιμένω τὴν ἀπολογία του.

Τὸ *Πυροβολιτάκι*, τὸ προσφυγόπουλο, μοῦ γράφει: «*Εὐχαριστῶ* ἐκ βάθους καρδίας τὴ *Σπανιόλα* γιὰ τὶς ὡραχμὲς ποὺ μοῦ ἔστειλε. Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ μ' ἔνιωσαν αἰτία καὶ σὲ παίρνω καὶ περνᾶμαζί σου εὐχάριστες ὧρες. Ἂν ἔχω κι' ὁ ἀγαπημένος μου μπαμπᾶς, ποὺ ἔμεινε κεῖ αἰχμάλωτος, τότε ἡ χαρά μου δὲν θὰ ἔχῃ ὅρια καὶ θὰ ἐκφραστῶ ὅλα». Τοῦ τὸ εὔχομαι ὁλόψυχα.—Ἀναί κι' ἡ καλή μου φίλη *Καλυψὼ Δημανάκη*, ἀπὸ τὴ Ρόδο, μοῦ ἔστειλε γιὰ τὸ *Πυροβολιτάκι* 20 ἰταλικὰ φράγκα κι' ἂς ἔρθῃ νὰ τοῦ τὰ δώσω.

Τὸ παράπονό σου εἶναι δίκιο, "*Ἀπτερη Νίκη*: πολὺν καιρὸ ἔκαμα ... σοῦ ἀπαντήσω «γιὰ νἄβλεπες καὶ σὺ τὸ ψευδώνυμό σου στὴν 'Αλληλογραφία» ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμοῦσες...» Ἀλλὰ πίστεψε πὼς αὐτὸ δὲν ἔγεινε ἐπίτηδες. Μέσ' στὴ γραμματοπλημμύρα τοῦ Δεκέμβρη, ἄρχησα νἀνοίξω καὶ νὰ ἐκτελέσω τὰ γράμματά σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, καλή μου φίλη ποὺ τόσο μάγαπᾶς. Ἀσπαζομαι καὶ τὸν *Νομοταγῆ*. Νὰ μοῦ γράφετε.

Μπᾶ, μπᾶ! Ἀκοῦστε τί μοῦ γράφει ὁ *Ρεμβασμὸς Ψυχῆς*: «Κτυπᾷ τὸ κεφάλι μου τώρα, ποὺ ἐνῶ τὸ καλὸ καιρὶ περίμενα νὰ τελειώσῃ ἡ περιοδεία μου γιὰ νὰ ἔλθω στὰς Ἀθήνας καὶ νὰ σὲ ἰδῶ, ἦλθα, καὶ μάλιστα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου· ἀλλά... τὴν τελευταία στιγμὴ ἐδίστασα καὶ τράβηξα τὴ θεία μου μακριά! .»Περίεργο πρᾶγμα! Ἔτσι ἔκανε κι' ὁ Τέλλος Ἀγραδὰν ἦταν μικρός. Καὶ θυμοῦμαι ποὺ μιὰ φορά, ποὺ ἀνέβηκε ἡ θεία του μὲ νάκῃ καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἐκεῖνος ἔμεινε κατω, ἔστειλα καὶ μοῦ τὸν ἔφεραν ἀπάνω μὲ τὴ θία κι' ἔτσι τὸν ἐγνώρισα κι' ἀπὸ κοντά. Ὁ *Ρεμβασμὸς Ψυχῆς* ὅμως εἶναι μεγάλο κορίτσι ποὺ ἀπ' τὴν πολλὴ ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχει, οὔτε μάφίνει, οὔτε θὰ μάφήσῃ ποτέ· κόπως δὲν ἀφίνει κανεὶς τὴ μητέρα του». Καὶ νά, ἔρχεται ὡς τὴν πόρτα μου καὶ διστάζει νἀνέβῃ νὰ μὲ ἰδῇ! Ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη καὶ τοῦτο;..

Ἄ, ὥστε γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρό, *Ἀγοροκόριτσο*! «οἱ χρόνοι καὶ τὰ τέννυς σὲ ξεμυάνισαν» ἔ; —Ἔλα, δὲν πειράζει. Ἕνα κορίτσι τὴν ἡλικία σου δὲν μπορεῖ καὶ νὰ μὴ ἐρωμαλιστῇ κάποτε μὲ τἀθῶα αὐτὰ διστελαστικά. Φτάνει ποὺ μὲ ξαναθυμήθηκες καὶ ποὺ ἔχεις πάλι τόσο καλὲς διαθέσεις. Κοίταξε λοιπὸν νὰ κάμῃς ὅτι μπορεῖς «τώρα ποὺ οἱ χρονιὲς εἶναι τόσο δύσκολες». Καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία.

Νὰ καὶ ὁ *Κ. Ζερβελῆς*, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ποὺ «διὰ τῆς παρούσης του μοῦ καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι : ἐν ὅσῳ ζῇ, οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τερπνὸν καὶ διδακτικὸν μου περιοδικόν». Καὶ μοῦ στέλνει τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς τοῦ,—γρόσια Δ. 50, σωστά! —καὶ μοῦ ὑπόσχεται πὼς καὶ 'ς ἄλλους θὰ μὲ συστήσῃ νὰ γίνουν συνδρομηταί.—Μὰ τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ περιμένω.

Μικρὰ Ἠθοποιός, ἔχω ἐμπρός μου ἕνα, δυό, τρία... τέσερα ὡραῖα γράμματά σου. Σ' εὐχαριστω γιὰ τὶς φρονιδες, τὶς ἐνέργειες καὶ τὰ καλὰ λόγια. Ἐνέγραψα τὸ κοριτσάκι «ποὺ τὸ τράβηξα σὰ μάγισσα» κι' ὅλες τὶς παραγγελίες σου ἐξετέλεσα. Πῶς νὰ σὲ συλληφθῶ τώρα,πῶς νὰ σὲ παρηγορήσω γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς ἐξαδέλφης σου; Ὑπομονή. Σὺ ἡ ἴδια τὸ λὲς τόσο ὡραῖα: «Δὲν ἦταν θέλημα Θεοῦ; Ἀγ(ε)ὸς κατέβηκε καὶ Ἄγγελος ἐπέτραξε».

Ταλκάβ, ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὴ σύστασή σου γιὰ τὴ φωτογραφία καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις.

Κισσέ, σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ἐπαφίωμα καὶ γιὰ ὅλα. Ἡ *Πυθία* θὰ εἶδε τὸ καινούργιο της ψευδώνυμο.

Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω, *Κοραῆ* (τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἐπροτιμοῦσες σοῦ ἐνεκρίθη) καὶ ἂν δὲν ἀντιγράφω ἐδῶ τὴν τόσο κολακευτικὴ περίοδο τοῦ γράμματός σου, εἶναι γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσω τὴν ἰδιότητά σου καὶ σοῦ φανερώσω τὸ ψευδώνυμο. Θὰ πῶ μόνο στοὺς φίλους μου, ὅτι ἂν καὶ πενηντάχρονος, ἔγεινες συνδρομητὴς γιατὶ ἀγαπᾷς τὸ περιοδικό μας κι' εὐχαριστιέσαι νὰ τὸ διαβάζῃς. Ἡ *Θεσσαλία* καὶ ἡ *Κατίνα* ἐνεγράφηταν καὶ βέβαια, ἂν θέλουν, μποροῦν νὰ πάρουν ψευδώνυμα, σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸ ποὺ θὰ διαβάσουν.

Ὡραίαξέπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γόρδιος Δεσμός*, *Ἐλπὶς τοῦ "Ἔθνους*, *Βοσκοπούλα τοῦ Αἴνου* (νὰ τῆς ζήσῃ κι' ἡ ἀνιψούλα, νὰ μοῦ τὴν κάνῃ συνδρομήτρια!) *Καλυψὼ Α. Θωμ.*, *Βετρίκη*, *Καλαματιανὸ Λουλούδι*, *Ἀνθισμένη "Ἀνοιξις καὶ Ξύλον Ἀπελέκητον*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, διὰ τὴν Α' ἢ Β' Τριμηνίαν τοῦ 1923,

"*Ἀπορίπτονται*: «Δραπέτης "Ἀγγελος» τῆς *Μικρᾶς Ἠθοποιοῦ*. Καλὴ ἡ ἰδέα καὶ κάτι μποροῦσε νὰ γίνῃ, ἀλλὰ δὲν ἔγεινε. Λέει «μιὰ μέρα ὁλοδρομιὰ τοῦ Μαγιοῦ ..» Στοχάζομαι ὅτι στὸν Παράδεισο δὲν ἔχουν μῆνες κι' ἐποχές. Οὔτε ὅτι μὲ τὰ χρόνια μεγαλώνουν οἱ Ἄγγελοι. Οὔτε ὅτι ὕστερο' ἀπὸ τόσα χρόνια τἀγγελάκια θὰ ξαναθυμόνταν ἀξαφνα τὸ ἀδελφάκι τους, νὰ σ' εἴλουν νὰ τὸ πάρουν. Γενικῶς, ἡ μυθοπλαστία αὐτὴ ἐφαρμόζεται ὅταν πεθαίνῃ κανένα βρέφος ἢ νήπιο. Γιὰ μεγάλο κορίτσι εἶναι δύσκολο, θέλει περισσότερη τέχνη. Ὡστόσο ἡ *Μ. "Ἠθοποιὸς* μπορεῖ νὰ ξαναδοκιμάσῃ.—«Τὸ Σχολεῖο» τοῦ *Κεραυνοβόλου* *Ἱππότου*. Ἄτεχνοι στίχοι. Οὔτε μέτρο, οὔτε σωστὲς ὁμοιοκαταληξίες. Κι' οἱ ἔννοιες κοινότατες.—«Εὐτυχία» τοῦ *Φώτη Πλανήτη*. Καλὸ καὶ νὰ τὸ ξαναγράψῃ. Ἀλλ' ἀντὶ παραρούνας, νὰ βάλῃ ἄλλο εὐτελέστερο ἄνθος, ποὺ νὰ μὴν τὸ κοβουν οἱ ἄνθρωποι. Γιατὶ κι' ἡ ὡραία παπαρούνα τὴν ἴδια τύχη τοῦ τριαντάφυλλου ἔχει.—«Ὁ Θρῆνος τῶν ψυχῶν». Κολασμένες ψυχές, σφιχταχλιασμένες... πά, πά, πὰ τέτοια πράμματα! Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Τὸ *Καλαματιανὸ Λουλούδι* νὰ μοῦ στείλῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ συλλογή του.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Μ. Φρειδερίκου» τῆς *Ἀνθισμένης Ἀνοίξεως*. Πασίγνωστο. Τὸ ἔχουν ὅλα τἀναγνωσματάρια. Καὶ μένα θὰ μοῦ τὸ ἔχουν στείλει τουλάχιστο ἑκατὸ φορές.—«Ὁ Κατάδικος» τοῦ *Δοξασμένου Τσολιᾶ*. Εἴπαμε νὰ μὴν γράφετε τέτοια φρικτὰ καὶ ἄγρια πραγματα. Δὲν τὰ δημοσιεύω.

"*Εγκρίνονται*: 11 «Γατίσια σκίτσα» τοῦ *Διαπλασόπουλου*. Νόστιμο, ἀλλὰ θὰ λείψῃ ὁ πρόλογος καὶ τἄλλο θὰ συντομευθῇ.—12, «Χωρὶς τίτλο» τοῦ *Σατύρου*. Κι' αὐτὸ θὰ τἀλλαξω λίγο στὸ τέλος.—13. «Ἀφηρημάδα, τοῦ *Ἠπειρωτικοῦ* *Ἀγῶνος*. Θὰ γελάσουν τὰ παιδιά. Πόσα δὲ; τὴν ἔπαθαν αὐτὴ τὴν ἱστορία!.—14.«Ὁπίσω οἱ ὄνοι» Διασκευὴ τοῦ *Κόντε Ραπανάκη*. Θὰ τὴ διασκευάσω λιγακι κι ἐγώ.—15. «Τὸ πάθημά μου» τοῦ "*Ονειρου τῆς Ἀνατολῆς*. Πολὺ ὥμορφο καὶ διδακτικό. Τὸ γράψιμο χωλαίνει, ἀλλὰ θὰ διορθωθῇ.—«Ἀνέκδοτο» τοῦ *Ἐπαναστατικοῦ Δικαίου*. Πολὺ καλὸ γιὰ παιδάκι 9 ἀράδες! Καὶ ἀναλόγως σύντομο: μόνο 9 ἀράδες!

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς :

Βασιλ. Καλύρας	Δρ.	25—
Σάτυρος	»	5—
Βετρίκη	»	5—
Ἀνοιξιάτικο Τριαντάφυλλο	»	15—
Ἀγριοκάτσικο	»	25—
Κισσὸς	»	38—
Γελασίνα	»	7—
Ἠρώ	»	10—
Κάποιος	»	10—
Προηγούμεναι εἰσφοραί	»	374.75
Ἐν ὅλῳ	Δρ.	514.75

Καθὼς βλέπετε, δεκαπέντε σχεδὸν παιδιῶν ἡ Διάπλασις ἐξησφαλίσθη. Ἀλλὰ εἶναι κι' ἄλλα, ἑκατοντάδες ποὺ περιμένουν. Ὥστε περιμένω κι' ἐγώ...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: *Μέγας Ἄγνωστος*, ἀ. (*ΣΚ*). *Λευτεριὰ ἢ Θάνατος*, ἀ (*ΣΚ*). *Τρελλὴ Ἀχτίδα*, ἀ (;;;). *Στρίγγλα*, κ. (*Ἀαα*). *Μαύρη Πεταλούδα*, κ. (*13ε*) *Ἀλεξανδρινή*, κ. (*11ε*) *Φρύνα*, ἀ. (*φρενάκ*). *Κοραῆς*, ἀ. (*ΚΤ*). *Ζαντάκ*, ἀ. (*ΝΒ*). *Κυματίζουσα Γαλανόλευκη*, ἀ.(*ΙΚ*). *Νέλσων*, ἀ. (*ΝΣ*). *Τραγούδι τῆς Πατρίδος* ἀ. (*ΜΚ*). *Μαρία Στούαρτ*, κ. (*ΟΔ*). *Ψεύτικο Γέλιο*, ἀ. (*ΝΜ*). *Κόρη τοῦ Μωρᾶ*, κ. (*ΕΚ*). *τὸ Ρουσάκι*, κ. (*ΜΔ*). *Μπερμπαντάκισσα*, κ. (*ΕΓ*). *Πολυτρίχι*, κ (*ΤΓ*). *Φιλόμουσος*, κ. (*ΠΑ*). *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* ἀ, (*ΠΣ*). *Τζέμμα*, κ. (*ποιά;*) *Ἀθηγανίς*, κ. *Μυστηριώδης Τζέντελμαν*, ἀ. (*ΣΚ*). *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου*, ἀ. (*ΣΚ*). *Ἀτρόμητος Λέων*, ἀ. (*ΣΚ*). *Πρίγκηψ Ροδόλφος*, ἀ (*ΣΚ*). *Ἀνεμοστρόβιλες*, ἀ. (*ΣΚ*). *Βου-Φάγγ*, ἀ. (*Κινέζος*). *Ἀλπινιστής* ἀ. (*ΓΝ*). *Σμυρναϊκὴ Αὔρα*. ἀ. (*ΠΒ*). *Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα*, κ. (*ΓΙ*) *Ἐδελβάϊς*, κ. (*ΜΕ*). *Ἐθνικὸς Μάρτυς*, ἀ, (*ἀούα*).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Κρυφὴ Ἐλπίδα*, ἀ. *Ἀγοροκόριτσο*, κ. *Γυιὸς τοῦ Ἀετοῦ*, κ. *Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας*, ἀ. *Θέλμα*, κ. *Κόψ*,ἀ.*Ταλκάβ*, ἀ. *Σουλιωτοπούλα*, κ. *Κεραυνοβόλος* *Ἱππότης*, ἀ. *Μικρὰ Ἀσιανή*, κ. *Πιερίς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις δραχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσοτέρας λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ· ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν ἡ Μαύρη Πεταλούδα μὲ Ρίτσν, Κικήν, Βεατρίκην—*ἡ Ἀλεξανδρινὴ μὲ Ἄγκυραν, Ἐλευθερίαν, Μαργαρίτα, ρόνιαν*—*τὸ Καλαματιανὸ Λουλούδι μὲ Γάτο Ἄνθη, Θῶο Ἄλη, Σκόρπια Φύλλα, Ἀμοῦρδα Λάμψη, Σεπφὼ Ἀλόη, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, Ξανθὴ Μαρκησία, Φιφή, Μονάκριβη, Ζωνίτσα, Θαλασσοπούλι, Νεφέλη, Ἀγριοκάτσικο, Ἠλέκτρα, Ἀφρόκρινο·—ὁ Χάινε μὲ Λίστ, Μπετόβεν, Μόζαρτ, Καίσην, Ἀστόχαστη, Ὄνειρο. Παλάτι, Τρελ. Πεταλούδα, Πικρὸ Χαμόγελο, Σπυλον, Ραϋμόνδον, Κίτρ. Μάσκαν, Φρέδον, Τρουγέραν, Ἄρην*—*ἡ Σμύρνη μὲ Κύκνο, Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα, Γυιὸν τοῦ Ἀετοῦ*—*ἡ Κυματίζουσα Γαλανόλευκος μὲ Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Χιώτικο Τριαντάφυλλο, Δοξασμένη Γαλανόλευκη, Ἠλιογέννητη.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Διαπλασόπουλο (*ὄχι, ἔννοια σου· δὲν σημαίνει πὼς μάγαπᾷ λίγο ὁποιος μοῦ γράφει λίγα*) *Πονεμένο Χαμόγελο* (*κι' ἐγώ, γιὰ ὅλ' αὐτά, εἶμαι κατευχαριστημένη, περιμένω τη φωτογραφία σου*) *Μαρίαν Γ. Χαλ.* (*ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο νἀλληλογραφοῦμε;*) *Καρυοθραύστην καὶ Σουλιωτοπούλαν*(*γιὰ τὸ ξεσπάδωμα ὑπερευχαριστῶ, καὶ γιὰ τὴ φροντίδα τῶν ἀνανεώσεων· καὶ πάντα περιμένω...*) *Τζέμμαν* (*εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάδωμα καὶ χαίρω ποὺ σᾶς ἀρέσει τόσο τὸ περιοδικό μου· εὐχαριστησε καὶ τὸ μπαμπᾶ γιὰ τὰ καλὰ του λόγια*) *Ἰδασμὸν* (*τίποτα! μόνο γραμματοπλημμύρα.. τὸ ποῦ θέλει βαρεῖο δέαν εἶναι ἀναφορικὸ—ἀντὶ ὁ ὁποῖος κτλ.—καὶ περισπωμένη ὅ,αν εἶναι τοπικό·—ποῦ πᾶς;—ἐπίσης τὸ πῶς, βαρεῖ· διὰ εἶναι ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ περισπωμένη διαν εἶναι τοπικό· «πῶς εἶπες;» Ἀνοιξιάτικο Τριαντάφυλλο* (*εὔχομαι τὰ γίνῃ καλὰ ὁ ἀδελφοΐλης σου· μὴν ἀπελπίζεσαι*) *Κεραυνοβόλον Ἱππότην* (*ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ κατασκευὴ Σημάτων· θὰ ἐκστίζαν τόσο πολύ! Κολόμβον* (*ἡ λέξις λεπτὰ 40.*) *Ψεύτικο Γέλιο*

134–138. Φωνηεντόγριφος
ΜΑΡ-ΣΑΤΓ-ΧΡΡΑ-ΜΑ ΡΣΤ
Μεταξύ τῶν συμφώνων τούτων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις, εἰς ἕκαστον σωρόν, δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθῇ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ὅσσδήποτε φορὰς ὥστε νὰ ἐχηματισθοῦν πέντε λέξεις,

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πυροβολητάκι

139. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον
6, 3, 2, 1, 10 — : X + = 0
(Ἡ τάξις τῶν ἀριθμῶν δὲν θὰ μετσβληθῇ. Τἀριθμητικὰ σημεῖα θὰ παρεντεθοῦν οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι θ.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἥρας

140. Ἐλλιποσύμφωνον
α - αα - οοι - ωαι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαινάνδρου

141. Γρῖφος

ἕρη
ηγ
γιν γιν γιν ηγ ηγ
γιν γιν γιν Οἶκος μων
ηγ ηγ
ηγ

Ἐστάλη ὑπὸ της Γλυκείας Ἑλλάδος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

142. Ghemin de fer
*** N-*** S-*** N-***E
Κάθε βαγόνι ἑνώνεται μὲ τἄλλο καὶ σχηματίζεται τὸ τραῖνο. Δηλαδή: Τὸ τελικὸν γράμμα κάθε λέξεως εἶναι καὶ ἀρχικὸν τῆς ἑπομένης. Θἀναγνωσθοῦν δὲ κατά σειράν: Θηρίον, πόλις τῆς Γαλλίας, πτηνὸν ᾠδικόν, ὀρυκτόν. (*Νέον εἶδος Ἀσκήσεως*)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κώτσου

143. Logogriphe Homonymique.

1.--Indispensable à l' homme
Autant que de bon air;
2.--Une sorte de pomme
D' un arbre toujours vert.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νανουρίστρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 42

591. Νικομήδεια (νικῶ, Μήδεια). —595. Σημασία-σημαία. — 596. Θεοδώρα—Δωροθέα.—597. Ὁ ὑψελος, ἡ κυψέλη.

598. Α Α Γ
Ι Φ Α
Α Ρ Α
ΣΤΟΜΑ
Δ (1. ΘεΕ'ΑΡχὴ..2
Ι 'ΑΠΟρία...3πΡΟ
Τ "Η..)
Η

599. ΕΑΡ
ΑΠΟ
ΡΟΗ

600. ΒΕΝΕΤΙΑ (Βαρύς, Εὐφυής, Νοῦς, Ἔμπειρος, Τίμιος, Ἴλαρός, Ἀσθενής).—601. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ (τέλμα, ὁπλοποιός, λαιμός, ἐπιμέλεια, μόλυβδος, Ἀπόστολοι, ἵππος, στέμμα).—602. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ. —603. *Καλὸν ἐντόφιον ἡ βασιλεία*, (κᾶλλων ἐν τᾷ φῖ, ὄνοι, βάση, λεία.)—604. Σαρδηνία (sardine, ἴα.)—605. Commissionnaire.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 50, καὶ μὲ κεφαλαία ἑκα. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΓ' — 242

Πετῶσα εἰς τὸν κῆπον τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντας.
Μαύρη Πεταλούδα

(ΚΓ' -- 243)

ΦΩΣ ΦΑΝΑΡΙ
δερφάκι ΤΡΟΥΓΕΡΑ,
Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσουμε σοῦ λέμε ὅτι εἶσαι ὁ Λέων Πι--τρινὸς καὶ σοῦ δίνουμαι τὸ «Μεγαλόσταυρο τῆς Ἀχαριστίας».
ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, εἶσα ἀπαράλαχτη μὲ τὴν Πην. Ροτζάϊρον ΝΙΚ ΚΑΡΓΕΡ=Λορέντζος Καΐρης.
Pour savoir. . ΚΑΡ. ΚΑΡ.

(ΚΓ' — 244)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΓΕΙΑ τοῦ 1922

(ΚΓ — 245)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Γραμματοσήμων. Σ[ο]ὺς στέλλοντας θἀπαντῶ μὲ κερταν. βραβεῖα ἀξε. Προθεσμία μήνας. Στεῖλατε: Κωνστ. Πετράκη, Πλατὺ Σοκάκι, Ἡρακλειον Κρήτης.
ΚΘΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 246)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ!..
Ἀσύρματος ΤΡΟΥΓΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ, 8 Σταθμὸς
ὥρα 18.27' Βοτανικοῦ
Η «ΟΜΙΧΛΗ», ἥτις ἐσκίαζε τὸν Διαπλασιακὸν ὁρίζοντα, διελύθη αἰσίως. Ὄπισθεν ταύτης ἀνεφάνησαν αἱ μορφαὶ τῶν: ἀδελφῶν Δερδενέ..
(παρεμβολὴ ἕνεκα τοῦ πνέοντος «Μαίστρου» καὶ τῆς τρομερᾶς «Καταιγίδος»

(ΚΓ' — 247)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ διαγωνισμῶν «Κόψ». Μ. Μυστικῶν: Μεγάλη Ἑλλάς (Βραβ. δρ. 5. Κἀρτ-ποστάλ: Ἰαβὲρης (Βραβ. δρ. 5). Ζητήσατε βραβεῖα ἀπὸ Διάπλασιν. ΚΟΨ

(ΚΓ' -- 248)

Αποτελέσματα Κἀρτ-ποστάλ: Πηδηχτούλης. Μ. Μυστικῶν Τριανταφυλλένια. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

(ΚΓ' -- 249)

Παρακαλῶ, ἐκεῖνοι ποὺ στέλνουν στὸν Διαγωνισμόν μου νὰ ζυγίζουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολήν των καὶ νὰ κολοῦν τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, διότι δὲν θὰ παραλαμβάνω ἐπιστολὰς βεβαρυμένας μὲ πρόσθετα ταχυδρομικὰ τέλη.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' --- 250)

Ματωμένη Δόση, στεῖλε τὴ διεύθυνσή σου, διότι μέσῳ Διαπλάσεως μόνο ἕνα γράμμα ἐπιτρέπεται νὰ διαβιβασθῇ.
Ὄνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' -- 251)

Παραιτοῦμαι τοῦ Δημοψηφίσματος γιατὶ τὸ ψευδώνυμόν μου *Ἀθάνατη Ἑλλάδα* δὲν εἶχε πέρσυ ἐγκριθῇ, καὶ ὑποστηρίζω μὲ τὰς ψήφους μου τὴν *Τριανταφυλλένια*. Παιδιά, ὅλοι πρέπει νὰ τὴν ψηφήσετε τὴν τοσο εὐγενικιὰ *Ἠλιογέννητη*.
Ὄνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' — 251α)

Κάτω τὰ πολιτικά, ἐτελείωσε! Ζήτω ἡ *Γλυκειά μας, Πατρίδα*

(ΚΓ' — 252)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΙΑΓΟΡΑΣ» Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις. *Πρόεδρος:* Γεώργ Λεωνιδάκης. *Γραμματεύς:* Σπυρ. Ναουμίδης. Ζητοῦνται μέλη. Γράψατε: Σπυρ. Ναουμίδην, Χατζηχρήστου 7, Ἀθῆναι.

(ΚΓ' -- 253)

ΟΧΑΙΝΕ ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας ἡλικίας 15—17. Προτιμῶνται, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σύρου. Δ]σις: Καρολον, ρ. τ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 254)

Α' Διαγωνισμός Μ. Μυστικῶν ΧΑΙΝΕ. Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα δύο. Δ]σις: Κάρολον, ρ. τ. Ἀθήνας.

(ΚΓ' — 255)

Αγαπητοί μου φίλοι, ἐλπίζω νὰ μὲ ὑποστηρ ξετε εἰς τὸ Δημοψήφισμα μὲ τὸ ψευδώνυμον ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ *Κόψ*

(ΚΓ' --- 257)

«Σ. Β Σ. Δ.»
Διαπλασόπουλα! Ἐμπρός! λάβετε μέρος στὸν διαγωνισμόν μας· Κοστίζει τίποτε; Ὄχι!!

(ΚΓ' — 258)

Οσοι καὶ ὅσαι θέλουν νὰ χύσουν λίγο βάλσαμο στὴν καρδιὰ μιᾶς δυστυχισμένης, ἂς στείλουν Μ Μ. πρὸς παρηγορίαν, καὶ ἐκείνη θὰ τοὺς εἶναι εὐγνώμων διὰ παντός. Δ]σις: Δνίδα Ἀγγελικὴν Νικολαου (Διὰ Η, Ρ.), Παπαρηγοπούλου 57 Θεσσαλονίκην.
ΗΡΩ

(ΚΓ' --- 259)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ
ἔχεις την ψῆφον μου.—ΗΡΩ

(ΚΓ'— 260)

Ρίτα, *Ἑλλάδας Ἀγκαλιά*, Σᾶς εὔχομαι μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὸ νέον ἔτος. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν Σας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του εὔχομαι ἔτη πολλά,
Σταῦρος Μελισσάκης

(ΚΓ' — 261)

Νικητή, εἶσαι λανθασμένος· ἐρωτᾶμε τὴν Διάπλασιν; —*Κόψ*

(ΚΓ' — 262)

Μπερμπαντάκο, *Ἰαβέρη*, Ἄρατε, κλπ. Ἐλπίζω νἄχω τὴν ψῆφο σας καὶ τῶν φίλων σας.
Γλυκειά Πατρίδα

(ΚΓ'— 263)

Ανεμοστρόβιλε, *Μελισσογενή*! ποῦ βρίσκεσθε; Γράψατε: Ρεώργιον Γεωργιάδην, Βοδενὰ (Μακεδονίας) διὰ χωρίον Δραγουμάνιτσα.

(ΚΓ' -- 264)

Αγγελε *Εἰρήνης*, εὐχαριστῶ· στέλλω, *Νόρμα*, διεύθυνσις ἡ τῆς ἀγγελίας ΚΒ'—1115 δι' ἐμέ
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' -- 265)

Ξανθὴ *Ρουμανούλα*, δέξου τὰς ἐκ μέσου καρδίας εἰλικρινεστέρας τῶν εὐχῶν μου διά τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὸ νέον ἔτος.
Υἱὸς τοῦ Ἰονίου

(ΚΓ' --- 266)

ΚΟΜΗΤΗΣ ἀναφαίνεται στὴ Διαπλασιακὴ Γῆ. Φυλαχθῆτε μὴ καῆτεεε!!

(ΚΓ' --- 267)

Ρίτα, ἀφοῦ ἔχεις φιλία μὲ τὸν ἀδελφό μου, δέξου κι' ἐμένα.
ἡ Δόκιμος τῶν Ἀθηνῶν

(ΚΓ' -- 268)

Σκούπα, φαίνεται πῶς μὲ ξέχασες.—*Δόκιμος τ. Ἀθηνῶν*

(ΚΓ' --- 269)

Κίρκη, ὅταν σφυρίζουν ἀκό νομίζεις ὅτι εἶναι ὁ Μπε μπαντάκος;
Δόκιμος τῶν Ἀθην

(ΚΓ' --- 270)

Μπερμπαντάκο, πιστεύω νὰ εὐχαρίστησα μὲ τὴν Μπε μπαντάκισσα.—*Δόκ. τ Ἀθην*

(ΚΓ' — 271)

Νίτσα, *Δόξα Ματωμένη*, γι ἡσυχάσατε; Τώρα δὲν σ βλέπω στὴ Διαπλασι.
Δόκιμος τῶν Ἀθην

(ΚΓ' --- 272)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟ

(ΚΓ' -- 273)

Μυστηριώδη Ἱππέα, Βέβαι πῶς νὰ σκεπάσῃς τὴν ὥρα σου ἀνακάλυψη: Δοξασμένη Γ λανόλευκη=Δ. Μεσσαλᾶς. Δε λέ. Περιττὸν ν' ἀπαντήσῃς.
Ἱππόλυτ

(ΚΓ' -- 274)

Ολοι τὴν ψῆφο σας, παιδιά, στὴν ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ κι' ἂς δοθῇ κι' ἕνας λευκὸς στὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ. Ἐμπρό
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, ΙΑΒΕΡΗ

(ΚΓ' --- 275)

ΡΙΤΑ, τετράδιόν σας ἐλήφθ ἔγραψα· ἔλαβες; ἀπάντη στὴ Δ]σι: Γεώργιον Γκουρβέλ (Διὰ Γ...) Κιᾶτον.—ΙΑΒΕΡΗ

(ΚΓ' — 276)

Ακαλανθίς, εὐχαριστοῦσα, ε χομαι εὐτυχίαν σου πρὸς χ ράν μου. *Βολιώτικο Κερά*

(ΚΓ' — 277)

Κνώσσιε, δέχομαι εὐχαρίστω Δ]σις: Δα Μαργαρίταν Γεω γιάδου, Λάρνακα Κύπρου. —Ε πεσμένε Λουρδε, κάρτα ἔστει σὺ πότε θὰ στειλῃς.
Ἀφελὴς Κυπριοπούλ

(ΚΓ' — 278)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτε Δ]σις: Κώσιαν, Ἀβέρωφ 7-Ι Ἀθῆναι. *Φρέ*

(ΚΓ' -- 279)

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ἔχεις τὴν ποστήριξί μου. Γυιέ τοῦ Ἀ ετοῦ, τί κανεις; Διαπλασόπουλ ὁ Συλλογος «Ἀνίκητος» δι θῃ ἀκοῦτε;—ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙ

(ΚΓ' -- 280)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ: Ἀνεκάλυψα λ θος τὴ ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥ ΚΛΑ.--ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟ

(ΚΓ' -- 281)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟ
Διαπλασοπουλα, μὴ ξεχνατε τ διαγωνισμό μας τῆς ΚΓ'--2 Προθεσμία τρίμηνος.

(ΚΓ' -- 282)

Ο «ΔΗΓΓΗΓΟΣ» μετονομάζ ται «ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ». Σκ πος: κλείσιμον φρενοπαθῶν. Ὁ ποιον στείλει ὁ δραχμὰς κλεί ὁποιον θέλει δι' ἓν ετος. Δ]σι Μυστηριώδη Βαρῶνον, ρ. τ. Ταχυδρομ. Παράρτημα, Ἀθῆνα *Ἀρχιφρενοκόμος:* ΧΟΛΕΡΑ, Φρ *νοκόμος.* ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟ

(ΚΓ' -- 283)

Περίδρομε, ἔστειλα. Νύμφη τ Δάσους, Πανταχοῦ Παρων, χετε τὴν ὑποστηριξί μου. Α ταλάσσουμε Μ. Μ.; Μεγάλη Ἰδε τὰ λησμονῶ ὅλα. Δέχομαι.--Φάσμ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆναι